

מסורת הש"ס

(א) [לעיל יב: לקמן פ. ויש"נ]
(ב) [זנחיס קיב:.] (ג) ג"א
מחאה, (ד) [דנריס יח,
(ה) [ג"ל וההמות,] (ו) וכן
לחאס בחוססאח דהמות
פ"ה ה"ד והנילו רש"י חולק
ק"ל: ד"ה דלוריחא, (ז) ו' ג"ל
(ח) רש"י, (ט) [פ"ט ג"ה חוס'
ד"ה ובי ימן].

תורה אור השלם

- [illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מתיבנות מעשר
וזהו דיותר מברא הוא
ללמוד מתיבנות מעשר. פי'
מנחות דף ע"ז מ"ב:

מוסף רש"י

והניחם שם. נני כגדי
יום הכסורים כתוב ופסע
את כגדי הכד אשר לנש
כנאלו אל הקדש והניחם שם
(משיב יב.) מלמד שטעונו
גזירה. שלמים, ואין הדיוט
עושה כן. כל הפסע ולא
כ"ג ליום כסורים אחר (וחזיק)
הוא. ראויין הן לכהן
הדיוט. כל השם, שכן
הן הכהנים הראויין לשמש
הדיוט. כתוב ומנחם
ומנחם ואנכס (פסחים יב.)

תום' ימים

[illegible]

ניסוח יין ומים מרי וסקערה
הן כמזבח החילון וייל רכיון של
נראה לומר דלה חשיב אלה הני
פרץ ולחייב נמי ור שסידר את
סילוק. וא"ם לרבות עבודה שיש
סילוק כגון הולאת הדשן וא"ם
(חמורות) ואין חשבות סילוק
הא דבעי עבודה תמה ליחייב
היה מדהלל הכא קבלה
עבודה תמה מייבין ין לזכות דלה
מפרט דפשיעא ליה לתלמוד דלה

לרבות שחקים. ששצירין לכל עבודה וקאמאר בזבחים (דף י"א.) ואולא רבי' למימר דהא כולה מלחא אנב גברא ורבי' דואס דהא פלגי דר"י דררש ור' עובדיה היא ובעי מלגמא וואכטן לא דיואס סבר לאו עבודה היא ולא זעי מלגמא וואכטן: **לריבא קרא לרבויו.** ג' דלא חיימא הני דווקא ולמימר לאו לרבויו: **ומר סבר לא לריבא לרבויו** עבודה: **לריבא קרא לרבויו** דריבין דלגי דהא כמותא נבד קדש ומכנסין קדש אשמעין דעבודה היא ובעיא כולהו ובי אחא **מקרא** לרבויו לגגרי וי"ב אחא: **מקרא** לרבויו **מערש** לרבויו: דהא הכרים כמיב לשון והרמזות ממנו (ובמדבר י"ז) והוא באומד אחד ^(א) מעשרה בדשן המערכה: **או מפרומא ומדין.** דלמיב (שס א') והרמזות מכס **לריבא** וגו' אחא נפש מחמם המאות: **סא** **שטע.** דמרחמא קומץ לוישין לא **לריבא** מחמם מלח הקומץ ואס רבא לנהוסיף ויסיף דהא ליכא למימר דווקא קאמר דהא לא אפשר לפשוט צירמץ גמליס קומץ (ידין) לקמץ: **לחריבא עבודות כו'.** א"פ שילון ממוחר עליהן וז' אין חיוב מיחא אלא **בארבע** האלו דמפרש ואזלי: **ואסא ובניצין אפך וגו'.** ספיה דקרא והזר הקרב יומת: **עבודה מחנה.** שאתה וטוען על המזבח ולא עבודת סילוק שאתה מסלק וסר מעל המזבח כגון המזבחתה דשן: **עבודה חמה.** עבודה שישא חוממה ומהממה אח הדבר ולא שישא חריה עבודה כגון שחיתה וקבלה והולכה שיש אחריה וריקא אכל וריקא עבודה אחרונה שזכס וכן ההקטרה בקומץ מנחה ובאברים ופדורים וכן נסח היין ככל השנה וכן ההיסס כגון: **לכל דבר המזבח.** לרבויו עבודת סילוק לא עבודת מחמה היא

בגון תרומת הדשן: שבע האזות שבע העלם דבר ופר משיח ושל יוה"כ ושבת כדכתיב (ויקרא יד) והזה מן השמן אחינא לאו דבר המונח הוא להבי רבי מנייה מדבר לכל דבר דהא דבר המו מנייה תרומת הדשן ומריבויה דלכל

בד שלם יהו מקודשין וקא
קא לעטעמיה לא שייך הכא
זכא: מאי לאו. רבי יהודה
לכיה מלפניו ואכנס סבר
לרבות "את השחקים
ישמעונין גניזה ר' דוס
לרדיוט ומה תלמוד ל
ישתמש בהן יום הכפור
קא מיפלי דמר סבר
לאו עבודה היא לא ר
והכא בהא קא מיפלי
לרבויו ומר סבר לא ר
ר' אבין תרומת הדשן
ילפינן לה או מתרומת
שמע דתני ר' חייא נא
להלן יוהדים מה ל
בקומצו אמר רב יאר
עליהן מיתה וייקה
וניסוך היין ולוי אמר
תני לוי במתניתיה א
טעמא דרב דרבי
שמעורו את הכהונות
ולמביית לפירות ועבר
את כהונתכם והזר
מתנה ולא עבודת ס
תמה ולא עבודה שיי
רבי רחמנא לכל דר
לאתווי ישבע האור
ולוי נפקא ליה מדב
וכל דבר לא דריי
המזבח כלל עבודת
אין בכלל אלא
מתנה אין עבודת

[illegible][illegible]

בראשונה פרק שני יומא

כד.

ב'ו'. תימה לי אמאי לא מספקא
תה גדולה ילפינן לה ויש לומר משום
ביתרומת מעשר נמי כתיב והרמותם
מזות מכס אבל בתרומה גדולה לא
כתיב במזות נוויה לשון הרמה אלא

מכאן (וראשית דגן וגו' עד חמשה עשר יום) (במדבר טו) כתבנו
בזמן כתיבתו אותה תירומה כתב
המלמד חכמי וז"ל ואמאי לא מבעיא
היה כי ילפינן מזה כי לומר דוברים
היה מותרות או מותרות ילפינן אבל
היה מותרות לא ילפינן לזה דמו
בבבלי האי להדיא כי נמי יש לומר
דילפינן תירומה קמייתא מתירומה
קמייתא דנהי תירומה מעשר
תירומה גדולה קודם לה מ"מ בלוי
משמע קרא וזו היא תירומה קמייתא
דחייבניהו קרא לאפקוק חלה שיש
בזמן גדולה קודמת כי נמי יש
לומר כיון דתירומה גדולה וחלה אין
להם שיעור מפורש ילמד סתם מן
התפוסה דייני מותרות מעשר או
המפורש מדין ואין להקשות תירומה
גדולה וחלה גופיהו תמאי לא גמרינן
בהאי גזירה שזה דיהא להם שיעור
דידין לומר כיון דכתבי כהן ראשית
דגן ואילו דגן אחד וכן חלה נמי
כתבי כהן ערסותיכם ומה שפירש
המלמד מותרות מדין אחד מחמשה מאות
דדוקה נמי ההם אחד מחמשים
גדולה לו מחמשה מאות ליהינן משום
אכל איזהו ולי היה גדולה
דמותר ללמד ממדין אחד מנ' דדרשני
בירושלמי גביה אחד מחמשים
דכתבי אחד אחו מן החמשים כל
אחתהו אחו ממקום אחר יהא כזה
ויתמיה לי מאי מספקא ליה אי גמרינן
מותרות מעשר או ממדין פשיטא
דיותר סברא הוא ללמוד מתירומה

משער דורות מדורות מללמוד ממך
 ד' למלמד לחזק כח המשיגים במעריך
 ומקום אחר היה זה ואפילו לפרש"י
 ומהרמב"ם שם הוא לשון יחיד במעריך
 ליה למלך אי נמי תרומת הדשן
 שם מדין שייכא בכל ישראל דמקרא
 תורה אבל סימיה לי מאי שגא דלא
 ונזו במעריך דהמיה ליה טעם מוטב
 מלך פן יהיה כמו שפרש"י להכי לא
 לר"י רבי הרמב"ם אב"ד דבר המובה.
 ועודתם סילוק דכר התוכח הוא אבל
 שם נמי איז ומה רצית למעט אותה
 בפנים ושכבצורה. מימה הוא דאק
 דם והאות דשמן לפניו נמי בתרה
 לה האות דשמן בכות בגלל ובה שיש
 וזכה למה לי כדקאמר דכל דכל דכר
 אדרבה לפקוד לקלחך גימף דהוה פן
 מתנה ודונם בכלל ופרט וכלל וכלל
 (ד' ד'): וזכר"ם מרובה (שם ד' סד.) בכל
 א בתרה לכלל קמא הוא דייניק בכל
 ידקת מפורשת מפורת ענין אלו כמו
 דקא שגשג מעין (מיר ד' לה.) יסחמור
 חמור או שור והדר וכל אבל הכא
 יש פ"ק דזבחים (ד' ד'): אימא יעשה
 יש הוא ליה כלל שאין מלא וכו':
 אלא

[illegible]

עין משפט
ור מצוד

שו א * מ"י מ"ח מהל' כל
 המקדש הלכה ד:
 * כפי שז"ל הרב בעל עין
 ששקט לעיל נדק יר: על אה
 שהחזיק מ"י פ"ב מהלכות
 ממדין הלכה י"ד ז"ל גם כאן
 ק:
 שז ב מ"י פ"ט הלכה ה:
 ז' ב מ"י פ"ט מהלכות נזירות
 מקדש הלכה ב:
 יח ד שם הלכה ח:
 יט ה שם הלכה י:
 כ ו שם הלכה יג:

יבֵּינוּ חֲנָאֵל

[illegible]

תוס' ישנים (המסד)

[illegible]